

(schippers) scheepsofficieren en scheepsgezellen anderzijds opnieuw bij de wet behoorde te worden geregeld om te voldoen aan de eischen van den tegenwoordigen tijd", dat wil dus zeggen een wettelijke regeling voor dit gedeelte van het handelsrecht te ontwerpen, gelijk het Burgerlijk Wetboek reeds bezat.

In 1926 diende de Commissie-Molengraaff haar verslag in, met twee wetsontwerpen, het eerste bevattende de regeling der arbeidsovereenkomst, het tweede instellend Kamers van zee-zaken en zeegerechten. De Minister Donner nam alleen het eerste ontwerp ietwat gewijzigd over en endosseerde de materie van wetsontwerp II aan zijn Ambtgenoot van Arbeid. Het gelukte den Minister in den loop van 1930 zijn ontwerp, hier en daar nog gewijzigd, tot wet te verheffen. De vierde titel van het tweede boek van het Wetboek van Koophandel (de Minister koos den weg van inlassching in het Wetboek van Koophandel) voldoet thans „aan de eischen van den tijd" ¹¹).

In te gaan op den inhoud van de nieuwe regeling van het arbeidscontract ter zee, loont op zich zelf de moeite, maar ligt niet op mijn weg dan voorzoover het met de straks te noemen gedachten verband houdt. De vragen, die hier bestonden, hebben in de nieuwe artikelen een bepaalde oplossing gevonden en noodigen tot een bespreking daardoor minder uit. De nieuwe regeling geeft, kort gezegd, den zeeman, wat de andere arbeider reeds had, zij doet dat door daarbij met de speciale positie van den arbeid ter zee te rekenen, zij maakt de monsterring los van de arbeidsovereenkomst, beperkt de strafbare desertie, en bevat ook overigens bepalingen, die uit sociaal oogpunt van groot belang zijn: ik denk aan de vacantie-regeling, aan de mogelijkheid van tusschentijdsche beëindiging der dienstbetrekking door den schepeling, aan de ziekteregeling, de regeling der boeteoplegging, aan de mogelijkheid van scheepscommissies e. d. g. Gedeeltelijk is de wet niet meer dan de registratie van wat door de gewoonte en het vrije bedrijfsrecht reeds werd bereikt en het is dus onjuist de oude bepalingen te prijzen omdat ze ondanks den achterstand het toch lang hadden kunnen maken, gelijk een schrijver in het Weekblad van het Recht dat doet, want die mogelijkheid lag veeleer aan het in onbruik geraken der oude regelen dan aan hun erkend gehalte, toch is deze wet sociaal gezien van ook door de vakbeweging erkend belang en is de lof aan het trio Heemskerck, (die het initiatief nam), Molengraaff (die de Staats-